

JUBILERENDE AMAN IS NÍET BEDOELD OM DISCRIMINATIE AAN DE KAAK TE STELLEN

Associatie Marokkaanse artsen: ‘We willen vooral een netwerkorganisatie zijn’

ARNO MASSEE

De Associatie Marokkaanse Artsen Nederland (AMAN) bestaat tien jaar. Bestuursleden Ali Lahdidioui en Nahid el Faquir vertellen waar de organisatie voor staat. 'Het gaat erom mensen met een verschillende achtergrond te koppelen.'

Internist
ouderen-
geneeskunde
Ali Lahdidioui
(links) en arts-
onderzoeker
Nahid el Faquir.

Tien jaar geleden richtte een groepje enthousiaste artsen en geneeskundestudenten met een Marokkaanse achtergrond de Associatie Marokkaanse Artsen Nederland (AMAN) op. Bij het toenmalige bestuur waren zo'n 130 artsen en geneeskundestudenten bekend, van wie de familie Marokkaanse wortels had. 'Inmiddels zijn er bij ons zo'n 150 artsen en 75 geneeskundestudenten bekend met Marokkaanse roots, er zijn geen officiële cijfers over. We zijn er uiteraard trots op dat het aantal Marokkaans-Nederlandse artsen groeit', vertelt Ali Lahdidioui (32), bestuurslid van AMAN en internist ouderengeneeskunde in Den Haag.

Het lidmaatschap staat open voor iedereen

Ook Turks

Zo'n zestig Marokkaans-Nederlandse artsen en geneeskundestudenten melden zich gelijk bij de oprichting in 2008 aan als betalend lid van AMAN. In de tussentijd heeft AMAN haar doelgroep uitgebreid; ook paramedici en andere professionals uit de zorg kunnen lid worden. Toch telt AMAN nog altijd niet meer dan 60 betalende leden, onder wie 34 artsen; de grootste groep is aios/anios, gevolgd door medisch specialisten en huisartsen. Lahdidioui: 'Ons ledenaantal geeft een

wat vertekend beeld van het bereik dat we hebben onder geneeskundestudenten, artsen en paramedici. We zien een grote groei in onze "achterban", die ons volgt op Facebook en LinkedIn – onze belangrijkste communicatiekanalen. Veel van deze mensen helpen ons structureel bij de verschillende activiteiten die we organiseren. Maar ze binden zich niet als lid aan AMAN. We willen in de aankomende jaren onze activiteiten uitbreiden en professionaliseren. Daarvoor is een groei in het aantal betalende leden wel onontbeerlijk.'

Op de Facebook- en LinkedIn-pagina's van AMAN worden de leden en 'volgers' opgeroepen zich bijvoorbeeld op te geven voor voorlichting die AMAN geeft in moskeën over onder meer diabetes en ramadan of kanker. Naast Marokkaans-Arabisch en Berbers sprekende artsen en geneeskundestudenten, worden ook Turks sprekende artsen en geneeskundestudenten gezocht. Lahdidioui: 'Een van onze belangrijkste doelstellingen is het verbeteren van de zorg aan Marokkaans-Nederlandse patiënten en patiënten met een andere culturele achtergrond. Dit proberen we te doen door hun zelf meer kennis te geven, over bijvoorbeeld de risico's van het vasten bij diabetes. Maar ook door voorlichting te geven aan zorgprofessionals over gezondheidsproblemen die vaker voorkomen bij mensen met Marokkaanse roots, zoals diabetes type 2, hypertensie, schizofrenie en depressie. Er is steeds meer vraag naar onze voorlichtingsactiviteiten én ik merk dat de kennis van de mensen die we spreken steeds groter wordt.'

AMAN probeert zich als organisatie ook niet exclusief op Marokkaanse Nederlanders te richten. Het lidmaatschap staat open voor iedereen die affiniteit heeft met de doelstellingen van AMAN – vier betalende leden hebben géén Marokkaanse achtergrond. In de achterban op Facebook en LinkedIn is de culturele mix groter. Ook de patiënten waar AMAN voorlichting aan en over geeft, zijn niet alleen Marokkaanse Nederlanders. Lahdidioui: 'We zien uitdagingen in de Nederlandse gezondheidszorg die samen-

hangen met culturele en religieuze verschillen. Daarin zijn verschillen, maar zeker ook overeenkomsten tussen bijvoorbeeld Marokkaanse, Turkse en Surinaamse patiënten. Door die kennis met elkaar te delen, proberen we die uitdagingen wat minder groot te maken. Daarbij kunnen wij goed gebruikmaken van onze eigen culturele bagage, omdat we bijvoorbeeld makkelijker toegang hebben tot groepen die voor instellingen en instanties minder goed bereikbaar zijn. Het geven van voorlichting in moskeeën is heel erg belangrijk om een boodschap, bijvoorbeeld over diabetes, over te brengen.'

Inzetten voor de maatschappij

'We vinden het belangrijk dat onze leden en achterban zich inzetten voor de maatschappij. Recentelijk deden we bijvoorbeeld mee aan NLdoet: een weekend waarin met duizenden organisaties de grootste vrijwilligersactie van Nederland plaatsvindt. Het is misschien maar zo'n klein beetje van de wereld verbeteren', zegt Lahdidioui, terwijl hij zijn duim en wijsvinger een kleine twee centimeter uit elkaar houdt. 'Je doet het gewoon omdat het goed voelt. Maar er is nog heel veel werk te verzetten.'

Naast de doelstelling de zorg voor Marokkanen in Nederland te verbeteren, probeert AMAN bewustwording en aandacht voor typerende gezondheidsklachten en -gedragingen te vergroten én de zorg in Marokko op een hoger plan te tillen. AMAN is géén belangenorganisatie voor haar leden. 'Maar', zegt bestuurslid Nahid El Faquir (27) en arts-onderzoeker aan het Erasmus MC, 'dat wil natuurlijk niet zeggen dat we niets voor onze leden en achterban doen. We organiseren één à twee keer per jaar symposia over moderne gezondheidsvraagstukken, waarbij bijvoorbeeld deskundigen spreken over orgaandonatie, stamceldonatie, euthanasie of palliatieve sedatie in relatie tot de islam. Ook organiseert AMAN voor geneeskundestudenten die kennis willen maken met het land en feeling willen krijgen met Marokkaanse patiënten, keuzecoschappen en extracurriculaire stages in Marokko. Die zijn bedoeld voor

alle geneeskundestudenten. Maar van de tien geneeskundestudenten die tot nu toe naar Marokko zijn gegaan, hadden negen Marokkaanse roots en de tiende ging naar een kliniek die door Nederlandssprekende Belgen werd gerund. Met het oog op de communicatie in Marokko is het handig dat de coassistenten de taal spreken. Maar aan de andere kant gaan er tientallen geneeskundestudenten naar landen als Ghana of Kameroen en die spreken de taal daar ook niet.'

'Zie discriminatie niet als een probleem, maar als een drijfveer'

Geen slachtofferrol

Een netwerkorganisatie is, volgens de twee bestuursleden, een betere typering voor wat AMAN probeert te zijn voor haar leden. Zo worden bijvoorbeeld 'Meet the Expert-bijeenkomsten' georganiseerd voor geneeskundestudenten met roots in Marokko of andere landen. Tijdens die bijeenkomsten vertellen medisch specialisten met een Marokkaanse achtergrond over hun eigen ervaringen en 'hobbels' op weg naar hun carrière. Lahdidioui: 'Als organisatie behartigen we natuurlijk elkaars belangen en ondersteunen we iedereen die hulp nodig heeft in welke vorm ook. Maar het gaat uiteindelijk méér om het netwerken: het koppelen van mensen met een verschillende achtergrond om vragen te beantwoorden en te helpen met nieuwe inzichten.'

AMAN is níet bedoeld voor de emancipatie van artsen met Marokkaanse roots, om bijvoorbeeld discriminatie aan de kaak te stellen. De meesten van hen zijn opgegroeid in Nederland, zijn al de tweede of derde generatie sinds hun families zich hier vestigden. Zo kwam de opa van

El Faquir als arbeidsmigrant naar Nederland. Haar vader is projectleider in de elektrotechniek en zelf studeerde ze twee jaar geleden af als arts. Nu is ze bij het Erasmus MC bezig met promoveren, met als uiteindelijke doel toegelaten te worden tot de opleiding cardiologie. Lahdidioui groeide op en studeerde in Leiden en werkt nu als internist ouderengeneeskunde in het Haaglanden Medisch Centrum. Zijn vader kwam als jonge man naar Nederland en werkte bij de technische dienst van een hotel-restaurant van een bekende keten.

Beide artsen hebben zich nooit gediscrimineerd gevoeld om hun naam of de afkomst van hun familie. Lahdidioui: 'Ook van onze leden en achterban krijg ik geen signalen over dit onderwerp – al doen we er ook geen onderzoek naar. Ik wil niet ontkennen dat discriminatie een rol speelt in het leven van veel Nederlanders met Marokkaanse roots. Discriminatie is helaas een universeel probleem, dat op vele manieren en in vele lagen van de samenleving tot uiting komt. Maar waar het om gaat is hoe je ermee omgaat. Ik denk persoonlijk dat het beter is discriminatie niet te zien als een probleem, maar als een drijfveer. Als een uitdaging om nog beter je best te doen voor de dingen die je wilt bereiken.'

Ook El Faquir heeft geen problemen gehad met discriminatie. 'Als er in de artsenwereld al wordt gediscrimineerd, bijvoorbeeld bij sollicitaties, dan is het héél subtiel. Zo subtiel dat je het niet door zou hebben. Als je wordt afgewezen, dan moet je er echt niet van uitgaan dat dit komt door je andere culturele achtergrond. Dat wéét je gewoon niet als er dertig sollicitanten zijn voor één functie. Dan moet je niet de slachtofferrol aannemen, maar juist harder gaan werken. Ook is het belangrijk zelf niet in hokjes te gaan denken.' ■

web

Meer informatie over dit onderwerp vindt u onder dit artikel op medischcontact.nl.